

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΜΗΡΟΣ

Ἄλκιμος κρείον, πάντων ἀριεΐδετε λαῶν,
 ἦ τοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος ὕδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν·
 οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι
 ἢ δὲ' εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατά δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται αἰδοῦ
 ἥμενοι ἐξεῖς, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι·
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ χρητῆρος ἀρύσσων
 οἶνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγγχείῃ δεπάεσσιν·
 τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἰδεται εἶναι.
 (1, 2—11)

ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ
ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ—B'

ἀλλὰ θεῶν μὲν δῶρα καὶ ἀχύνεμοι περ ἀνάγκη
 τέτλαμεν ἀνθρώποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι
 (κεῖται.
 (116—8)

χοῖρεσ' ἀμβροσίῃ ὥς εἰ θεοῦ ἐκγεγαῶτα,
 ἥδ' ὑ κατὰ πνεύουσα καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα.
 (237—8)

δδμή δ' ἱμερόεσσα θυγέντων ἀπὸ πέπλων
 σκίδνατο, τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χοροῦς ἀθανά-
 (τοιο
 λάμπε θεᾶς, ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενῆσθεν
 (ῶμοις,
 αὐγῆς δ' ἐπλήσθη πυκινὸς δόμος ἀστεροποιῆς ὥς.
 (277—80)

τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεεινήν,
 κάδ' δ' ἄρ' ἐπ' εὐστρώτων λεχέων θόρον.
 (284—5)

ἀργόμεναί δέ μιν ἀμφὶς ἐλούεον ἀσπαίροντα
 ἀμφαγαπαζόμεναι· τοῦ δ' οὐ μείλισσέτο θυ-
 (μός.
 (289—90)

Αἱ μὲν παννύχαι κυδερὴν θεᾶν ἰλάσκοντο
 δέματι παλλόμεναι.
 (292—3)

αἰνότατον δ' ἐνιαυτὸν ἐπὶ χθόνα πολυβό-
 (τειραν
 ποίησ' ἀνθρώποις καὶ κύντατον, οὐδέ τι γαῖα
 σπέρμ' ἀνίει· κρύπτει γὰρ εὐστέφανος Δη-
 (μήτηρ)
 πολλὰ δὲ καμπύλ' ἄρορτα μάτην βόες ἔλκον
 (ἀρούραις,
 πολλὸν δὲ κρεῖ λευκὸν ἐτώσιον ἔμπεσε γαίῃ.
 (305—9)

Δήμητρ' ἠήκομον πολυήρατον εἶδος ἔχουσαν.
 (315)
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ γ' ἄκουσε βαρύνκτυπος εὐρύοπα
 (Ζεὺς
 εἰς Ἐρεβος πέμψε χρυσόοραριν Ἀργεῖφόντην,
 ὅφρ' Ἄϊδην μαλακοῖσι παραφάμενος ἐπέεσσιν
 ἀγνήν Περσεφόνην ἀπὸ ζόφου ἡρόεντος

ἐς φάος ἐξαγάγοι μετὰ δαίμονας, ὅφρα ἔ μὴ
 (τῆρ

ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα μεταλήξειε χόλοιο.
 Ἐρμῆς δ' οὐκ ἀπίθησεν, ἄφαρ δ' ὑπὸ κεύθεα
 (γαίης
 ἔοσυμένως κατόρουσε λιπὼν ἔδος Οὐλύμποιο.
 τέτμε δὲ τὸν γε ἄνακτα δόμων ἔντοσθεν ἔοντα
 ἥμενον ἐν λεχέεσσι σὺν αἰδοίῃ παρακαίτι
 πόλλ' ἀεξαζομένη μητρὸς πόθοι.
 (334—44)

...ἐπεὶ μέγα μῆδετα ἔργον
 φθίσαι φύλ' ἀμενηνὰ χαμαιγενέων ἀνθρώπων
 σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, καταφθίνουσα δὲ
 (τιμᾶς
 ἀθανάτων. ἦ δ' αἰνὸν ἔχει χόλον, οὐδὲ θεοῖς
 μίσγεται, ἀλλ' ἀπάνευθε θυώδεις ἔνδοθι νηοῦ
 ἥσται, Ἐλευσίνοσιν κρηναὸν ποτλίεθρον ἔχουσα.
 (351—6)

μεῖδῃσεν δὲ ἄναξ ἐνέρον Ἀΐδωνεύς
 ὀφρύσιν, οὐδ' ἀπίθησε Διὸς βασιλῆος ἐφετμῆς.
 (357—8)

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ περίφρων Περσεφόνη
 καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάροτος· αὐτὰρ
 (ὅ γ' αὐτὸς

ροῖης κόκκον ἔδωκε φαγεῖν μελιηδέα λάθρη
 ἀμφὶ ἐ νομήσας, ἵνα μὴ μένοι ἥματα πάντα
 αὐθι παρ' αἰδοίῃ Δημήτρει· κτανόπτελλο.
 ἵππους δὲ προπάροιθεν ὑπὸ χρυσέοισιν ὄχεσφιν
 ἔντευ ἀθανάτους πολυσημάντωρ Ἀΐδωνεύς.
 ἦ δ' ὀχέων ἐπέβη, παρὰ δὲ κρατὺς Ἀργεῖφόν-
 (της

ἡνία καὶ μάστιγα λαβὼν μετὰ χερσὶ φίλησι
 σέυε διέκ μεγάρων· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέ-
 (σθην.

ρήμφα δὲ μακρὰ κέλευθα διήνυσαν, οὐδὲ θά-
 (λασσα

οὔθ' ὕδωρ ποταμῶν οὔτ' ἄλγεα ποιήεντα
 ἵππων ἀθανάτων οὔτ' ἄκρες ἔσχεθον ὁρμῇν,
 ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν βαθὺν ἥερα τέμνον ἰόντες.
 στήσε δ' ἄγων ὅθι μῖμνεν ἐνστέφανος Δημήτηρ
 νηοῖο προπάροιθε θυώδεις· ἦ δὲ ἰδοῦσα
 ἦξ' ἥντε μαινὰς ὄρος κατά δάσκιον ὕλην.
 (370—86)

Τέκνον μὴ ρὰ τί μοι σ(ὺ γε πάσσοι νέοθεν
 εἰούσα)

βρώμης; ἐξαύδα, (μὴ κεῖθ', ἔνα εἶδομεν ἀμ-
 (φω')

ὥς μὲν γὰρ κ' ἀνιοῦσα π(αρὰ στυγεροῦ Ἀΐ-
 (δαο)

καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ πατρὶ κελ(αινεφεί Κρονί-
 (ωνι)

ναιετάοις πάντεσσι τετιμ(ένῃ ἀθανάτο:)σιν.
 εἰ δέ, πᾶσα πάλιν (σὺ γ') ἰοῦσ' ὑπ(ὸ κεύθεσι

γαίης)
 οἰκήσεις ὥρεων τρίτατον μέρ(ος εἰς ἐνιαυτόν,)
 τὰς δὲ δύο παρ' ἐμοὶ τε καὶ (ἄλλοις ἀθανά-
 (τοισιν.

ὁπότε δ' ἄνθεσι γαῖ' εὐώδε(σιν) ἡαρινο(ῖσι)
παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος
αὐτῆς ἄνει μέγα θαῦμα θεοῖς θνητοῖς τ' ἀν-
(θρώποις.)
(393—403)

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ὁμόφρονα θυμόν
(ἔχουσαι)
πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμόν ἱαίνον
ἀμφαγαπαζόμεναι, ἀχέων δ' ἀπεπαιμένο θυμός.
γῆθοσύνας δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων ἔδιδ(όν
τε.)

(434—7)

... εἰς δ' ἄρα Ράριον ἔξε, φερέσιον οὐθαο ἄ-
(ρούρης)
τὸ πρίν, ἀτὰρ τότε γ' οὐ τι φερέσιον, ἀλλὰ
(ἔκηλον)
ἐστήκει πανάφυλλον· ἔκνευε δ' ἄρα καὶ λευκὸν
μῆδοι Δήμητρος καλλιφύρου· αὐτὰρ ἔπειτα
μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν
ἥρος ἀεξιμένοιο, πέδω δ' ἄρα πίονες ὕγμοι
βορσέμεν ἀσταχύνων, τὰ δ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δε-
(δέσθαι.)
(450—56)

...αἶψα δὲ καρπὸν ἀνήκεν ἀρουράων ἐριβόλων.
πᾶσα δὲ φύλλοισιν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρεῖα χθών
ἔβρισε(ε).

(471—3)

...σεμνά, τὰ τ' οὔπως τις ἔστι παρεξ(ίμ)εν
(οὔτε πυθέσθαι,)
οὐτ' ἀχέειν· μέγα γὰρ τι θεῶν σέβας ἰσχύανει
(αὐδῆν.)

ἄλβιος ὅς τάδ' ὅπωπεν ἐπαχθονίων ἀνθρώπων·
ὅς δ' ἀτελής ἱερῶν, ὅς τ' ἄμμορος, οὐ ποθ'
(ὁμοίων)
αἶσαν ἔχει φθίμενος περ ὑπὸ ζόφω εὐρῶεντι.
(478—82)

'Αλλ' ἄγ' Ἐλευσίνος θυοέσεως δῆμον ἔχουσαι
καὶ Πάρον ἀμφιρόντην Ἄντρονά τε πετρήεντα,
πότνια ἀγλαόδορ' ὠρηφόρε Διοῖ ἄνασσα
αὐτὴ καὶ κόρη περ καλλῆς Περσεφόνηα
πρόφρονες ἀντ' ὥδῃς βίωτον θυμῆρε' ὀπάξειν.
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.
(490—5)

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

'Αναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν, Λαοί·
Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς
ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ
Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

* * *

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα,
τῷ ἀπροσφῶ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν
ἐξαστροτάποντα, καὶ Χαίρετε, φάσκοντα, τρα-
νὺς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντας.

* * *

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρης
ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας
πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμορῆσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ
στερεοῦμεθα.

Τὴν ἄμετρόν σου εὖσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ
Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς
τὸ φῶς ἡπείγοντο, Χρ.στέ, ἀγαλλομένῳ ποδί,
Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

* * *

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες διπίσω σου
ἔδραμον· ὃν δὲ ὡς θνητὸν, μετὰ διακρύων ἐ-
ζήτουν προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζῶντα Θεόν,
καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστέ Μαθη-
ταῖς εὐηγγελίσαντο.

* * *

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ
γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε
νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου
Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

* * *

Ὡ θεῖας! ὦ φίλης! ὦ γλυκιάτης σου φω-
νῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδὸς γὰρ ἀπηγγεῖλο· ἔσε-
σθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ
πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες, ἀγαλλό-
μεθα.

* * *

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα·
Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα,
ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα· ὦ Πάσχα
λύτρον λύτης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὥσ-
περ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χρ.στός τὰ Γύναια
χαρᾶς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

* * *

'Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνή-
σωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀνα-
μάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου Χριστέ προσκυ-
νοῦμεν, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν ἡμνοῦ-
μεν, καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐ-
κτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὁ-
νομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνή-
σωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν· ἰ-
δοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ
τῷ κόσμῳ. Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύ-
ριον, ἡμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυ-
ρόν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον
ὤλεσεν.

* * *

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου
οἴκῳ, ἐσπερινὸν ἕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέ-
ων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός· ὁ φωτίσας
τὸν κόσμον, τῇ τριήμερῳ Ἀναστάσει σου, ἐ-
ξελοῦ τὸν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν
σου φιλάνθρωπε.

* * *

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαρνώσας τὸν ἡ-
λιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαι-
δρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἐ-
σπερινὸν ἕμνον, φιλάνθρωπε.

* * *

Ἐν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ὀψόμεθα φῶς
φιλάνθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σω-